

บทนำ

เซี่ยงไฮ้ กรกฎาคม 1937

หลายวันนี้เรื่องที่ถูกริพากษ์วิจารณ์อย่างหนาหูทั่วทุกหัวระแหง คงหนีไม่พ้นเหตุการณ์ 7 กรกฎาคม* ไม่ว่าคุณจะเป็นพวกพักษ์ไม่ทำ มีอาวุธหรือคนลากรถ คนในงานเต็นท์ที่โรงแรมพาราเมานต์หรือผีพัน วางเดิมพันในสนามแข่งม้า ทุกคนต่างทุ่มเถียงกันหน้าแดงคอเป็นเอ็น น้ำลายกระเซ็นเป็นฟอง แต่ละคนกลายเป็นนักการเมืองและทหารชั้นสูง ที่มองสถานการณ์ในประเทศได้ชัดเจน

กรรมกรอย่างจ่าชานก็เช่นกัน

เห็นอยู่ว่าเขาไม่รู้หนังสือสักตัว เมื่อก่อนพอเห็นตำรวจกรีบแจ้น ไปเลียแข้งเลียขาด้วยความอบน้อมประหนึ่งเห็นพวกฝรั่ง ขนาดว่า เมืองเป่ย์ผิง** อยู่ด้านนี้หรือด้านนั้นของแม่น้ำหวงปู้ก็ยังไม่แน่ใจ ทว่า หลายวันนี้จู่ๆ เขาก็พูดถึงสถานการณ์การเมืองระหว่างจีนกับญี่ปุ่น

* สงครามจีน-ญี่ปุ่นครั้งที่สอง

** เป่ย์ผิง คือชื่อเดิมของเมืองปักกิ่ง

อย่างเต็มปากเต็มคำ ทุกคนล้วนเดาว่าสองวันนี้เขาคงลากรรณให้อาจารย์
สอนหนังสือหรือนักศึกษารักชาติมามาก ได้ฟังเขามากกระตือรือร้น
เอามาไต่อาวตต่อหน้าสหาย

เย็นวันนี้ฝนตกหนัก น้ำบนถนนเจิ่งนองถึงข้อเท้า กรรมกร
หลายคนต่างหยุดลากรรณและไปเจาะเท้า* ที่ร้านหยางโจวเจ้าประจำ
จ่าซานเพิ่งจะปลดช้อนรองเท้าออกก็ไปถกหน้าดำหน้าแดงกับคนอื่น
แล้ว

กรรมกรคนหนึ่งแล้วว่าเมื่อกลางวันเขาลากรรณให้ลูกค้า ฟังจากที่
ลูกค้าคนนั้นพูดคือคนญี่ปุ่นจ้องจะตะครุบเซียงไฮ้เหมือนกัน

เรื่องนี้ร้ายแรงมาก ถึงหนังสือพิมพ์จะบอกว่าเหตุการณ์ 7 กรกฎาคม
สร้างความสั่นสะเทือนไปทั่วโลก แต่เดิมที่ปากปืนกระบอกนั้นก็จ่ออยู่
ทางตอนเหนือ ทางใต้ไม่เคยได้ยินกระหังเสียง ทว่าตอนนี้กลับตกเป็นเป้า
ซะเอง!

ด้วยเหตุนี้จ่าซานจึงออกมาทำตัวเป็นโฆษกทำเนียบประธานาธิบดี
อีกครั้ง ทำทางเขาคล้ำกับว่าประธานคณะกรรมการเจียงเฟิงโทรศัพท์
หาเขาเมื่อวาน

"คนญี่ปุ่นบุกเซียงไฮ้? ต่อให้เอ็งใช้หัวแม่เท้าคิดก็ไม่มีความเป็นไปได้!"

"พวกที่อยู่ในเขตเซาเซียงไฮ้ล้วนเป็นพวกฝรั่ง! ทั้งฝ่าหรั่งเสด
อาเมอริกา เจอร์มัน (ฝรั่งเศส อเมริกา เยอรมัน) เอ็งลองไปถาม
กษัตริย์พวกเขาดูสิว่าเห็นด้วยมั๊ย!"

"เซียงไฮ้อยู่ใกล้กับเมืองจินหลิง** ขนาดนั้น ประธานคณะกรรมการ
อยู่ที่ทำเนียบประธานาธิบดีจะปล่อยยให้เขาบุกกรี"

* เจาะเท้า หมายถึงการนวดฝ่าเท้า

** จินหลิง คืออีกชื่อหนึ่งของเมืองหนานจิง

"มาตามซุน* ก็อยู่ที่เซียงไฮ้ มาตามซุนเป็นใคร นั่นนะคือพี่รองของมาตามเจียง** มาตามเจียงจะเห็นด้วยกับการบุกเซียงไฮ้เราอะ มันไม่เหมือนกับเป่ยผิง ประธานคณะกรรมการไม่มีญาติอยู่เป่ยผิงจะบุกก็บุกไป..."

สุดท้ายจ่าซานก็เถียงจนได้เหล้าหนึ่งมือ เขาดื่มไปครึ่งห้อง หลังฝนหยุดก็เดินตบตบเป่ลากรถจากไป แม้เดินชวนเซ็กก็ยังไม่วาย ฟันกลืนเหล้ากล่าววจาจุดันว่า "ประเทศญี่ปุ่นนะ ข้าผายลมทีเดียวก็ถล่มมันปลิวได้แล้ว..."

จ่าซานมีนิสัยเสียอยู่อย่างคือเมื่อดื่มเหล้าก็จะหลงทิศ เจอทางแยกก็จะเลี้ยวขวาโดยไม่แยกเหนือใต้ออกตก ยิ่งดื่มหนักก็ยิ่งคึกคักถึงโหดไม่ต่างจากที่พวกผู้หญิงชอบพูดว่าดื่มเหล้าหนึ่งไหก็ลากรถลงแม่น้ำฉินไหวได้

แม้สมองมันเบลอ แต่เขาก็ยังจำได้เลื่อนรางว่าตนเองเดินตากลมเลียบไปตามแม่น้ำหวงผู้รถลากสี่คนคล้ายจะแยกเป็นชั้นๆ จากนั้นได้ทำก็เหมือนว่างเปล่า เขาล้มลงหลับไป

จ่าซานตื่นขึ้นมาหลังเที่ยงคืน อากาศยามราตรีของเดือนกรกฎาคมยังคงหนาวเหน็บ หน้าท้องเขาถูกสายลมเย็นยะเยือกพัดใส่ ยังไม่ทันลืมตา จมูกก็ได้กลิ่นผ้าชั้นราแล้ว เขาลอบด่าตัวเอง

เวรเอ๊ย ครั่งนี้ดื่มมากไป เดินมาถึงโรงงานทอผ้าหว่าเหมยที่เจียงไปแล้วได้ยังงักันเนี่ย

เรื่องโรงงานที่คนจีนเปิดล้มละลายไม่ใช่เรื่องใหม่ ใครใช้ให้สินค้าของชาวต่างชาติถูกและใช้ดีกันล่ะ

* หมายถึงซิงซิงหลิง ภรรยาของ ดร. ซุนยัดเซ็น

** หมายถึงซิงเหมยหลิง ภรรยาของเจียงไคเช็ค

เนื่องจากยังไม่สร้างเมฆ สายตาดึงพร่ามัวเล็กน้อย จย่าซาน
หวาดหวิดพลางหรือตามองฐานกำแพงตรงมุมที่ไกลออกไป แสงจันทร์
สว่างแจ่มจ้า คล้ายจะฉาบแสงลงบนเงาบนพื้น หญิงสาวคนหนึ่ง
เลี้ยวผ่านหัวมุมไป...

ผู้หญิง?

จย่าซานตอบสนองทันที เขาระแวดังตัวขึ้นนั่ง ขี้ตามองไปทาง
ด้านนั้นอีกครั้ง

สงบนิ่ง เงียบสงัด

หรือจะตาฝ้า

ไม่มีทาง ตรงนั้นต้องมีผู้หญิงผ่านไปแน่ รองเท้าสันสูงที่ไม่ต่ำกว่า
สามนิ้ว สั้นเรียวแหลม หัวรองเท้าฝังไข่มุก มันสั้นริๆ เป็นมันเงาวาววับ
จย่าซานเคยได้ยินคนบอกว่าตอนมาตามเจียงซ่งเหม่ยหลิงออกเรือน
บนรองเท้าสันสูงปักไข่มุกซึ่งขโมยมาจากโรงพระศของซุสีไทเฮาเอาไว้
หลังจากนั้นเหล่าคุณนายเซียงไ้ทั้งหลายต่างก็เอาตามเยี่ยงอย่าง
รองเท้าหนึ่งคู่ประดับไข่มุกวิบวับแวววาว เทียบได้กับข้าวปลาของ
ครอบครัวยากจนครึ่งปีเลยทีเดียว

ยังมีเท้าสีขาวผ่อง น่องเรียวบอบบาง ชายของก็ฟ้าสะอาดอยู่
ตรงขา ส่วนที่เป็นลายปักค่อนข้างมืด มองเห็นไม่ชัดในเวลากลางคืน
รู้เพียงว่าลวดลายซับซ้อนมากตามแบบของตระกูลมีฐานะ

ส่วนที่อยู่สูงขึ้นไปอีกเขาไม่ได้มอง ใครใช้ให้ตอนนั้นเขาอนอยู่
กันแล้ว ตอนเห็นท่อนขาเนียนละเอียดดุจหยกแวบผ่านมุมกำแพงไป
เขายังไม่ได้สติกลับมาเลย

หลังคิดทบทวนหน้าหลังโดยละเอียด จย่าซานก็รู้สึกวากับว่า
ตัวเองเก็บเพชรเม็ดงามได้

ตัวเขาไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องนี้ แต่เคยฟังอยู่หลายครั้งว่า อนุภรรยาของตระกูลร่ำรวยจำนวนมากล้วนอ้างว่างเปลี่ยวเหงาจึง มีข้ออยู่ด้านนอก โรงแรมในเมืองมีหูตามากมายไม่สะดวกนัดพบ บางคน ที่ใจกล้าก็จะวิ่งมายังโรงงานหรือบ้านร้างในเขตชานเมืองเช่นนี้

ผู้อ่านน้ำร้อนมาก่อนสอนเขาว่าหากเจอเรื่องแบบนี้อย่าไปทำให้ เปิดแมนดารินปา* ตื่นตกใจ เวลาที่ฝ่ายชายอยู่ด้วยนั้นไม่สะดวกลงมือ ทางที่ดีให้จับตามองฝ่ายหญิงไว้ รอตอนเธออยู่คนเดียวค่อยดีให้สลับ แล้วแกก็รู้ดเอาต่างหูทองคำไลหยกบนตัวพวกนั้นไปได้ตามใจชอบ ดั่งลามตกจากฟ้า ม้าได้หญ้ายามดึก** หากใจกล้ามากพอจะลองลิ้ม ชิมรสชาติสดใหม่ของอนุภรรยาตุ๊กก็ได้...ผู้หญิงเหล่านี้ทำเรื่องไม่ดีไม่งาม ต่อให้ถูกเอาเปรียบก็ไม่กล้าป่าวประกาศ ยิ่งไปกว่านั้นยังมีมิติไร้แสงไฟ เธอจะรู้หน้าค่าตาแกได้อย่างไร

จ่าซานตัดสินใจลงหยั่งเบียงหลังดูก่อน หากหาเรื่องได้ก็จะ ถือโอกาสตักตวง แต่ถ้าเกิดเป็นพวกรับมือยากก็อย่าไปยั่วโมโหดีกว่า...

ลามลอยมีค่าจริงอยู่ แต่ค่าของชีวิตสูงค่ากว่านั้น

อันดับแรกเขาเดินวนไปรอบๆ หลังยืนยันว่าไม่ใช่ลูกพี่ใหญ่ ของแก๊งออกมาหาผู้รักก็มั่นใจแปดส่วนว่าผู้ชายที่อยู่ด้านในเป็นไอ้หนุ่ม หน้าขาวเกะผู้หญิงกิน...สถานที่ห่างไกลเช่นนี้ ด้านนอกกลับไม่เห็นมี รถยนต์สันดาบน้ำมัน เจ้ายาก!

ไม่มีกระทั่งรถลากดำ*** อนุภรรยาผู้นี้ก็ช่างเหลือเกินจริงๆ ไม่กล้า

* เปิดแมนดาริน เป็นนิกเปิดน้ำชนิดหนึ่งที่มีถิ่นกำเนิดในจีน มีนิสัยชอบอุกกันเป็นคู่ จึงกลายเป็น สัญลักษณ์ของคู่ชีวิตและความรักมั่นคง เปิดแมนดารินปาในที่นี้จึงหมายถึงคู่สามีภรรยาที่ไม่ได้แต่งงานกัน อยู่อย่างถูกต้อง

** มีที่มาจากสำนวน 'คนไร้โชคมีมั่งคั่ง ม้าไร้หญ้ายามดึกมีอ้วนพี' (人无横财不富, 马无夜草不肥)

*** เพื่อให้ต่างจากรถลากธรรมดาจึงกำหนดให้รถลากที่ว่างใช้ส่วนตัวต้องทาสีดำ

ใช้รถที่บ้าน แล้วยังทนย่ำสันสูงคู้้นั้นมาได้

จ่าซานพอมั่นใจอยู่บ้างจึงกล้ามากขึ้น เขาเปลี่ยนใจเดิน เลี้ยวผ่านมุมกำแพงไปช้าๆ

ในเขตโรงงานเจียบส่งดังอย่างยิ่ง แกนสาวใหม่ขึ้นรากองอยู่ตรง มุมกำแพงที่เปิดโล่ง ประตูหน้าของโรงงานมีโซ่เหล็กพันรอบและ แขนวนแม่กุญแจไว้ เธอน่าจะไม่ได้อยู่ในโรงงาน...แปลกเกินไปแล้ว เขาได้มองโกดังที่มีของกองพะเนินไปที่ละจุดแต่กลับไม่เห็นแม้เงา นี้ไม่สมเหตุสมผลเลย เขาไม่เห็นว่ามีผู้หึงคนนั้นเดินออกไปทางเดิม ทางเข้าออกมีแค่ทางเดียว ตรงประตูหลังรอบด้านล้วนซิงตาข่ายเหล็ก กันขโมยเอาไว้ หรืออนุภรรยาคนงามจะปีนข้ามไปได้?

จ่าซานร้อนใจระวนกระวาย เหงื่อแตกซิก เขายืนอยู่หน้าประตู โรงงาน มือหนึ่งเท้าเอวอีกมือพัดโบกลม เรื่องนี้มีความเป็นไปได้สองอย่าง คือตาฝาด หรือไม่ก็เจอผีเข้าแล้ว

คิดชะว่าตาฝาดแล้วกัน คงตาฝาดนั่นแหละ ผู้หึงของเขาว่าได้ ไม่ผิดเลย เหล้าล่องท่องไปไม่มีอะไรดี จ่าซานหน้าม่อยคอคอก หย่อนก้น นั่งลงฟังประตู

แอ็ด...ประตูเปิดออกแล้ว

บานพับประตูลั่นเอี้ยดอ๊าด บานประตูทั้งสองด้านเปิดอ้าอย่าง เชื่องช้าและหนักอึ้ง แสงไฟอบอุ่นสีเหลืองสลัวแผ่คลุมออกมานอกประตู ครอบจ่าซานไว้ในเงาสีแดงกำพอดิบพอดี

จ่าซานนั่งลูบกระตืออกแข็งอยู่ตรงนั้นไม่กล้าขยับตัว กระทั่งตายังไม่กล้ากะพริบ เขาไม่ใช่เด็กสามขวบ เขารู้ว่าเรื่องนี้ไม่ได้ผิดปกติ แค่นิดหน่อย แต่ผิดปกติเอามากๆ

ด้านนอกประตูคลั่งโซ่เหล็กไว้หลายเส้นและแขนวนแม่กุญแจไว้

แค่เขานั่งฟังเบาๆ จะเปิดออกได้อย่างไร

ประตูสองบานนี้อย่างน้อยก็นักห้าสิบกิโลกรัม ลำพังแค่ฟังเสียง
เคียดอาดก็รู้แล้วว่าใช้แรงอย่างมากจึงจะเปิดออก แล้วมันจะเปิดเข้าไป
ด้านในเองได้ยังไงกัน ถ้าบอกว่ามีคนตั้งประตูอยู่ด้านหลัง อย่างนั้น
ทำไมถึงไม่ได้ยินแม้แต่เสียงหอบแฮก

ทว่าในโรงงานมีดวงไฟ อย่างไรก็ตามก็ต้องมีเงาเล็ดลอดออกมาตรงช่อง
บ้าง เมื่อครูนี้นั่งทำไมเขาถึงไม่เห็นร่องรอยตรงนอกประตูเลยสักนิด

หลังจ่ย่าซานตัวแข็งที่อยู่ออยู่ครู่ใหญ่ก็หันไปแบบหวาดหวั่น หากเป็น
หายนระย่อมหลบไม่พ้น อีกอย่างในใจเขายังหวังว่าจะโชคดีอยู่สามส่วน
ตัวเขาเป็นคนลากรถ เหตุการณ์ใหญ่โตขนาดนี้ไม่น่ามุ่งมาที่เขา

โรงงานขนาดใหญ่ปกคลุมด้วยสีแดงเข้มสลัวๆ ในสายตาอันพร่ามัว
คล้ายมีใครบางคน...

จ่ย่าซานกลืนน้ำลาย ก้าวไปด้านในหลายก้าว...

ในที่สุดก็มองเห็นชัดเจน ผู้หญิงคนหนึ่งถูกมัดข้อเท้าแขวนกลับหัว
เส้นผมปล่อยสยายระลงมาเหนือพื้น บนพื้นคือเลือดสีแดงคล้ำซึ่ง
แผ่วงกว้างขึ้นเรื่อยๆ และระหว่างปลายเส้นผมซึ่งตกห้อยลงมากับพื้น
เขามองเห็นร่องเท้าสั้นสูงผ้าซาตินคู่หนึ่ง

หัวรองเท้าแหลมเล็ก ด้านบนฝังไข่มุกสีชมพูหนึ่งเม็ด เรียวเท้าขาว
ผุดผ่องดูจืดชืด น่องกลมกลิ้งมีน้ำมีนวล ถัดขึ้นไปอีกคือกระโปรงที่เพ้า
ปิดเฉียง บักลวดลายไม้เถาสีสันสดใสภะหวัดพั่วพั้น สื่อนัยถึงการมี
ลูกหลานเต็มบ้านเต็มเมือง

มีผู้หญิงอีกคนยืนอยู่ด้านหลังศพผู้หญิงที่ถูกแขวน

จ่ย่าซานตะลึงไป เขามีชีวิตอยู่มาสามสิบกว่าปี 'อาจารย์ที่ปรึกษา'
ในชีวิตนับไม่ถ้วนต่างสอนเขาเรื่องการหลอกหลวงต้มตุ๋นเอาอกเอาใจ

แต่ไม่เคยมีใครชี้แนะเขาว่าหากเจอสถานการณ์เช่นนี้ควรรับมืออย่างไร
หากเวลานี้ด้านข้างมีนาฬิกาตั้งพื้นอยู่เรือนหนึ่ง เข็มสั้นยาว
ทั้งสามคงไม่ขยับ ทั้งเข็มและโลกอันสับสนวุ่นวายพร้อมใจกันหยุดนิ่ง
เฝ้าคอยอะไรบางอย่างมาทำลายสถานการณ์ชะงักงันนี้ลง...

สิ่งที่ทำลายสถานการณ์หยุดชะงักคือเสียงสบๆ ประหลาดสองครั้ง
วัตถุแหลมหนาเท่าท่อนแขนซึ่งไม่รู้ว่าเป็นวัสดุใดแทงทะลุซี่โครงศพผู้หญิง
ห้อยกลับหัว ร่างไร้วิญญาณแกว่งไกวอยู่กลางอากาศสองสามครั้ง
โลหิตสีแดงคล้ำสะท้อนเป็นสีดำไหลรินจากปากแผล ซึมเปียกเสื้อผ้า
ไหลผ่านลำคอ แทรกซึมสู่เส้นผมยาวซึ่งเปียกชื้นเป็นสังกะตังอย่างชุ่มฉ่ำ
แรกเริ่มเพียงหยดตติงๆ หลังจากนั้นก็รวมเป็นแอ่งขนาดใหญ่บนพื้น
ประหนึ่งลำธารสายเล็ก

จ่าซานร้องลั่นด้วยความหวาดผวาแล้วหันหน้าวิ่งหนี นอกประตู
อาบย้อมด้วยสีสันแห่งรัตติกาล ดวงจันทร์สว่างลอยสูง อีกไม่กี่ก้าวเขา
จะหลบหนีไปจากที่นี่ได้ แต่บานประตูทั้งสองก็พลันปิดบังเสียงดังสนั่น

การกระแทกปิดอย่างรุนแรงของประตูก่อให้เกิดสายลมเย็นเยือก
หอบใหญ่จนกล้ำเนื้อบนใบหน้าจ่าซานสั่นดังกึก

รอบด้านเงียบกริบลง ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าไร ในความเงียบสงัด
ประหนึ่งความตาย เสียงรอกเท้าสั่นสูงก็ดังขึ้น

กึก กึก กึก

วันที่ 13 สิงหาคม ปี 1937 สงครามในเซี่ยงไฮ้ได้ปะทุขึ้น โรงงาน
ทอผ้าหว่าเหมยถูกระเบิดทางอากาศของทหารญี่ปุ่นกวาดราบเป็น
หน้ากลอง

ปลายเดือนเมษายน ปี 1949 แนวป้องกันที่แม่น้ำแยงซีของกองทัพ

ก็กินตั้งถูกตีแตก ระหว่างเดือนเมษายนถึงพฤษภาคมกองทัพปลดแอก
เริ่มบุกโจมตีแต่ละเขตของเซียงไฮ้อย่างเชื่องช้า และครั้งหนึ่งได้ตั้งค่ายรุก
และป้องกันบนซากโรงงานทอผ้าหยาบเหมย

กาลเวลาล่วงเลย วันคืนผ่านไปอย่างรวดเร็ว ที่ตั้งเก่าของ
โรงงานทอผ้าหยาบเหมยเคยสร้างเป็นโรงเรียน สนามกีฬา และร้านค้า
จนกระทั่งถึงปี 2013 สถานที่แห่งนี้ก็กลายเป็นถนนและสวนสาธารณะ
ซึ่งโอบล้อมด้วยเขตที่อยู่อาศัยมากมาย มักพบเห็นวันหมอกลงในช่วง
เดือนธันวาคม ดัชนีค่า PM 2.5 สูงทะลุมาตรฐานวัด แม้นักวิชาการ
จะบอกซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าสภาพอากาศเช่นนี้ไม่ควรจะออกจากบ้านและ
เปิดหน้าต่างให้น้อย กระนั้นเหล่าคุณตาคุณยายผู้รักการออกกำลังกาย
ยามเช้าก็ยังคงสวมหน้ากากกรองฝุ่นควันออกมาทำท่ากระเรียนสยายปีก*
ต่อด้วยท่าม้าป่าแบ่งผม** ตรงที่ว่างในสวนสาธารณะกันอย่างคึกคัก

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นในฤดูหนาวของปี 2013

* ท่ากระเรียนสยายปีก เป็นหนึ่งในท่ามวยไท่เก๊ก โดยจะวาดมือทั้งสองข้างกางออกคล้ายทวงท่า
สยายปีกของนกกระเรียน

** ท่าม้าป่าแบ่งผม เป็นหนึ่งในท่ามวยไท่เก๊ก โดยจะวาดมือขึ้นลงคล้ายกำลังลูบตัวม้า

บทที่ 1

เดือนธันวาคม ปี 2013 ณ เขตทิเบตซึ่งให้ อำเภอหนางเซี่ยน
ใกล้หมู่บ้านไปจา

แม้แสงอาทิตย์จะสว่างสดใส แต่อุณหภูมิก็ลดลงต่ำจนพาน
ให้พูดไม่ออก เท้าสองข้างซึ่งยึดอยู่ในรองเท้าบูตขนแกะแท้ที่ว่ากันว่า
กันหนาวได้ของอันมันแทบจะแข็งจนกลายเป็นก้อนน้ำแข็งที่ไร้ความรู้สึก
แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังคงฟังประตูลูกศรโทรศัพท์มือถือในมือขึ้นและ
โยกซ้ายย้ายขวาอย่างตื้อด้าน คล้ายตามหาสัญญาณจากฝ่ายศัตรู

ไม่รู้ว่าเพราะยกมือถือถูกจุดหรือเมื่อครู่นี้แค่อินเตอร์เน็ตขัดข้อง
จู่ๆ สัญญาณก็เต็มขีด

ดิ่งๆ

เสียงวีแซดหลายข้อความที่รอมานานทยอยส่งเข้ามาไม่ขาดสาย
ภาพสองสามภาพแรกกำลังดาวนโหลด ข้อความตัวอักษรที่ส่งมา
ข้อความสุดท้ายปรากฏขึ้นมาก่อน

'คุณลูกค้า...รูปยังแต่งอยู่' ส่งมาให้ลองดูก่อนไม่กี่ภาพ มีปัญหา
ตรงไหนแจ้งได้นะ'

รูปอีกครู่หนึ่งรูปแรกก็เปิดขึ้น เป็นรูปตะวันตกดินที่ริมทะเลและ
ตัวเธอกับชุดเจ้าสาว สตูดิโอถ่ายภาพแห่งนี้เชื่อใจได้จริงๆ ภาพที่
แต่งออกมานั้นงดงามราวกับภาพฝัน

อันมันน้ำตาเร็นั้นใด

อีกหลายรูปก็เป็นภาพของเธอเช่นกัน ภาพเธอทำคางครุ่นคิด
ก้มหน้าดมดอกไม้ที่อยู่ในมือ ปล่อยตัวหัวเราะราบถนนได้ร่มไม้
ถือร่มเอียงตัวฟังสะพานท่ามกลางสายหมอก เธอโพสต์รูปสองสามรูป
ลงใน Moments* เพิ่มๆ ลดๆ คำในข้อความประกอบ เปลี่ยนแล้วก็
ใส่ใหม่ สุดท้ายข้อความที่โพสต์ลงไปก็คือ

'บนโลกใบนี้ย่อมมีใครสักคนเฝ้าคอยคุณอยู่' เมื่อถึงตอนนั้น
คุณจะเข้าใจว่าทำไมถึงไม่ลงเอยกับคนที่ไม่ใช่เหล่านั้น เขาคนนั้น
จะยินดีที่ได้พบคุณ ได้เลือกคุณท่ามกลางผู้คนนับพันหมื่น และยินดี
เดินไปกับคุณ 1314**

หลังโพสต์เสร็จเธอก็ยกมือถือกลับไปในกระเป๋าเสื้อ ยกมือสองข้าง
ป้องตรงปากแล้วพนัใจ จากนั้นก็ออกแรงถู พยายามย่ำเท้า ขณะ
ไม่รู้ว่าย่ำไปเป็นครั้งที่เท่าไร ฉันฟังก็กลับมา

ตอนกลับมาฉันฟังพูดถึงสัพยอกว่า "สนใจแล้วสิ"

* 'Moments' เป็นพื้นที่แบ่งปันรูปภาพและความรู้สึกของแอปพลิเคชันนี้แคช

** เลข 1314 (อีซานอีชื่อ) ฟ้องเสียงกับคำว่า 一生一世 (อีเจิงอีชื่อ) ซึ่งหมายถึงชั่วชีวิต

เขาคงเห็นวีแชตอันนั้นแล้ว อันมันเตรียมตัวแต่แรกแล้วจึงขีดหน้าตอบกลับว่า "ฉันตั้งใจ พวกทุเรศที่มองไม่เห็นข้อดีของฉันจะได้รู้สึกเสียน"

ฉันฟังไม่ได้ว่าอะไร เพียงยกนิ้วโป้งให้เธอ ดูจากสีหน้าจิตใจอ่อนของเขา อันมันก็รู้ว่าเรื่องที่ไม่ได้ความ "ยังหาไม่เจอหรือ"

"แยกว่านั่นอีก เขาบอกว่าปีสองพันสิบอวีชู้เกิดแผ่นดินไหวหนางเซียงเองก็เป็นเขตประสบภัย ภูเขาใกล้ๆ ถล่มไปหลายลูก บางหมู่บ้านถูกกลืนไปทั้งหมู่บ้าน คาดว่าคงหาไม่เจอแล้วละ"

แน่ล่ะว่าต้องหาไม่เจอ นี่เป็นเรื่องของบ้านฉันฟัง เห็นว่าเป็นความปรารถนาของคนเฒ่าคนแก่ อันมันไม่ได้ซักถามมากนัก แต่ก่อนออกเดินทางเธอก็เตรียมใจไว้แล้ว เวลาตั้งเจ็ดแปดสิบปีแล้ว เหตุการณ์บนโลกแปรเปลี่ยนรวดเร็ว แคลิบปีฟ้าดินก็พลิกกลับ เวลาเจ็ดสิบปีภูเขากลายเป็นที่ราบ แม่น้ำแห้งเหือดได้ การตามหาคนที่เสียชีวิตไปแล้วนั้นยากเย็นเกินไป

ยิ่งไปกว่านั้นยังมีเหตุการณ์แผ่นดินไหวขนาด 7.1 ริกเตอร์ ไม่คาดฝันเพิ่มเข้ามาอีกต่างหาก

อันมันเอ่ยหยิ่งเชิงว่า "จั้น...พวกเรากลับหางโจว?"

คนเรานั้นย่อมมีความดันทุรังอยู่ไม่มากก็น้อย ทั้งที่เป็นเรื่องซึ่งไม่ได้คาดหวังอะไร แต่อยู่ๆ มาบอกว่าหมดหวังร้อยเปอร์เซ็นต์แล้วก็จะไม่พอใจขึ้นมาทันที ฉันฟังคือตัวอย่างที่ดี หลังขึ้นรถเขาก็หมุนพวงมาลัยพลางเอ่ยว่า "ลองหาดูก่อนเถอะ กว่าจะมาได้รอบหนึ่งไม่ง่าย แถมก็เป็นความปรารถนาหนึ่งเดียวในชีวิตคนแก่คนหนึ่ง ยังไงก็ต้องไปคุงเขา คำนับหน้าหลุมศพผู้มีพระคุณ" ทั้งยังบอกอีกว่า "ถือซะว่ามาเที่ยวเล่นลิแแถบนี้วิวสวย เธอชอบไม่ใช่หรือ หัวใจเธอได้รับการชะล้างจนเป็น

คริสตัลแล้วมั้งเนี่ย"

ชะเธออีกแล้ว อันมันมองค้อนฉินฟังหนึ่งที่หลายวันนี้เธอเอาแต่โพสตีวีแฮตเว่ยป้อ เธอไม่เคยมานี่นา เห็นภูเขาหิมะ ชาวทิเบต วัดลามะอะไรก็ล้วนแปลกใหม่เลยมักจะรายงานการเดินทางอยู่เสมอ พอมีอารมณ์ก็จะโพสตีวีความรู้สึกทำนอง 'จิตใจได้รับการชะล้างให้สะอาดแล้วคนเราควรมีชีวิตอย่างบริสุทธิ์แบบนี้' หลายข้อความ ก็แค่พิมพ์ไปอย่างนั้นเอง เขาต้นคิดจริงๆ ว่าเธอชอบที่นี้ เรื่องอื่นไม่ต้องพูดถึงแค่รังสียูวีบนที่ราบสูงซึ่งทำให้ผิวหนังเหี่ยวก็เกินกว่าเธอจะรับไหวแล้ว

เธอหัวเราะคิกตลกตอบกลับไปว่า "นายยังไม่รู้จักตัวฉันดีเลย"

ฉินฟังส่งเสียงอึม "จริงอยู่"

เธอรู้ว่าฉินฟังชอบฟังอะไรและรู้ว่าเขาเอือมกับอะไร อันมันยอมรับว่าการอยู่กับฉินฟังและไปไหนมาไหนกับเขา ตนต้องมีเล่ห์เหลี่ยมไว้เอาใจฉินหน่อย...แต่แล้วอย่างไรละ ที่ผู้ชายมอบดอกไม้ให้ผู้หญิงและจัดเตรียมเตียงโรแมนติกก็กำลังเล่นเล่ห์อยู่ไม่ใช่หรือ สิ่งสำคัญคือผลลัพธ์ 'ไม่ว่ารักแรกของฉินฟังจะเป็นใครหรือรักใครที่สุด ตอนนี้เธอก็จะใช้ฐานะแฟนสาว อ๊ะไม่สิ ว่าที่ภรรยามาจัดการธุระทางบ้านที่นางเขียนเป็นเพื่อนเขา และในอนาคตก็จะมีแค่เธอด้วยเช่นกัน

ตอนตกลงเรื่องความสัมพันธ์ของทั้งสอง ฉินฟังเคยพูดว่า 'อันมันฉันชอบที่เธอเป็นคนฉลาดนี้แหละ'

เพราะอย่างนั้นอันมันเลยรู้ว่าการอยู่กับฉินฟังไม่ต้องคิดให้มากมายทำตัวเป็นคนฉลาดไว้ก็พอ

'อันมัน ฉันชอบที่เธอเป็นคนฉลาดนี้แหละ'

ประโยคนี้สำคัญมาก

ทั้งสองพักอยู่ในละแวกนั้นสองวัน หัวข้อวีแซดด้านล่างที่เกี่ยวกับชุดเจ้าสาวมีคนกดไลค์กันอย่างล้นหลาม ทั้งยังมีคนแนะนำเธอว่าห้ามพลาดสถานที่ท่องเที่ยวขึ้นชื่อของชิงไห่ เช่นเขาอาหนิงหมาชิงซึ่งเป็นหนึ่งในภูเขาศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่ ยอดเขาปาเหยียนคาลา และอำเภอกุยเต๋อ ซึ่งเป็นจุดที่แม่น้ำฮวงโหไหลที่สุดในโลก

ดังนั้นสิ่งที่เธอทำบ่อยสุดนอกจากการแปะรูปอวดการเดินทางก็คือพลิกแผนที่ดูเส้นทาง ถึงได้รู้ว่าที่แท้ถัดลงไปจากนางเซียนก็คือเขตทางตุของทิเบต เดินทางถัดไปทางตะวันออกอีกนิดคือโรงพิมพ์พระไตรปิฎกเต๋อเก๋อซึ่งเลื่องลือไปทั่วทิเบต อันมันพยายามคะยั้นคะยอให้ฉันฟังไปทางนั้น แต่ฉันฟังปฏิเสธ

"ไม่ไป ได้ยินว่าพระไตรปิฎกทั้งหมดของทิเบตล้วนพิมพ์มาจากเต๋อเก๋อ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์แบบนั้น ร่างกายและจิตใจเธอไม่ถูกชะล้างจนกลายเป็นเพชรหรือ"

อันมันชอบความมืดหวังไว้ ระหว่างรถเลี้ยวออกจากไปจา อันมันก็คิดถึงคำพูดฉันฟังที่ว่าเธอเป็นคริสตัสและเพชร ก่อนจะปล้นรู้สึกเศร้าขึ้นมานิดหน่อย เธอรำพึงในใจว่า *ไม่ว่าจะล้างยังไง ฉันก็เป็นแค่ก้อนถ่านเท่านั้น*

เย็นวันที่สาม ทั้งคู่อินข้าวตรงร้านอาหารทิเบตในเมืองนางเซียน ตอนนั้นเองที่ฉันฟังเล่าเหตุผลที่ต้องเดินทางมาที่นี่ให้อันมันฟังคร่าวๆ

ย่าทวดของฉันฟังเป็นคนอำเภอจิ้งฮว่า มณฑลเสฉวน อำเภอจิ้งฮว่าได้ตั้งบันทึกในหน้าประวัติศาสตร์ไว้มากมาย เนื่องจากปี 1936 ถึง 1937 เกิดความอดอยากครั้งใหญ่ มีคดีฆาตกรรมคนอำเภอจิ้งฮว่าหลายคดี คนกินเนื้อคนกันเอง ทำเอานายอำเภออวีจิวินซึ่งเป็นผู้ตัดสิน

คดีหวาดกั้วจนเป็นบ้าไป

ย่าทวดของเขาลี้ภัยความอดอยากครั้งใหญ่มาพร้อมครอบครัว ตอนนั้นคนส่วนใหญ่ล้วนไปทางตะวันออก เนื่องจากตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำแยงซีเป็นสถานที่อุดมสมบูรณ์มาแต่โบราณจึงคิดว่าจะมีข้าวกิน ทว่าก็มีคนกลุ่มเล็กๆ เดิมพันทรัพย์สมบัติกับเขตทิเบตตะวันตก... เสี่ยงเดินทางมาทางตะวันตกซึ่งสภาพแวดล้อมเลวร้าย คนมาน้อยก็หมายความว่าปากแย่งกินข้าวจะน้อยลง

ครั้นอพยพมาถึงแถบอำเภอหนางเซียน มณฑลชิงไห่ คนในครอบครัวย่าทวดที่ตายก็ตายไป ที่กระจัดกระจายก็กระจัดกระจายไป เหลือเพียงย่าทวดคนเดียว ในตอนที่เกือบหิวตายก็โชคดีได้พบคนใจดี รับประทานเลี้ยงจึงรักษาชีวิตไว้ได้

ครอบครัวของผู้มีพระคุณมีลูกสาวอายุมากกว่าย่าทวดหนึ่งปี ทว่าป่วยตายด้วยโรคระบาดตามฤดูกาล ในครอบครัวจึงเลี้ยงดูย่าทวดเหมือนลูก และยังให้หมั้นหมายแทนลูกสาวตนซึ่งดองกันไว้แต่เล็ก

ตามธรรมเนียมท้องถิ่น หากหญิงที่ยังไม่ออกเรือนเสียชีวิตอนาคตจะไร้ผู้คุกเข่าคำนับเช่นไหว้หน้าหลุมศพ ต้องจ่ายเงินนับญาติเลี้ยงบุตรบุญธรรม ย่าทวดของฉินฟังรับปากเรื่องนี้ไว้ว่า 'ขอแค่ฉันมีลูกหลานมาคุกเข่าคำนับเช่นไหว้ สุสานของพี่ก็จะไม่ขาดคนปิดกวาด ลูกชายของฉินก็คือลูกชายของพี่ และจะจัดการธุระให้พี่เสมือนมารดาผู้ให้กำเนิด'

เรื่องราวบนโลกนั้นให้คำมั่นง่ายแต่รักษายากเสมอ ต่อมาย่าทวดได้ตามสามีมาใช้ชีวิตทำธุรกิจทางตะวันออก และด้วยความอุ่นวยยามสงคราม หนทางกลับไปจึงเลือนราง จวบจนสิ้นลมก็ไม่ได้เห็นบ้านเกิดอีก

ฉินฟังแล้วว่า "เดิมระบุไว้ว่าเป็นคุณปู่ฉิน แต่ตอนนั้นปู่เร่งไปทำสงครามสร้างชาติและเคลื่อนไหวย่างเกรียงไกร เดิมชีวิตก็ไม่ได้ดีใครมันจะวิ่งมาทาบตักกัน ตอนนั้นเลยไม่ถูกหยิบยกมาเป็นหน้าที่พิเศษนะ พ่อฉินแต่งงานตอนปีแปดศูนย์ สมัยนั้นยากจน เข้าทำงานในโรงงานหนึ่งคือเป็นชามข้าวเหล็ก* ไปตลอดชีวิต ขนาดเงินหนึ่งเพิน** ยังอดออมไว้ไม่ใช่ จะมีเงินเหลือใช้ให้ออกเดินทางได้ยังไง ทั้งยังไม่ใช่เรื่องเดือดเนื้อร้อนใจ แค่คุกเข่าคำนับจะเมื่อไหร่ก็ได้ไม่ใช่หรือ เลยเลื่อนมาปีแล้วปีเล่าจนพ่อฉินเสียก็ยังไม่ได้ทำเรื่องนี้"

หัวข้อคอนข้างหนัก อันมันจึงไม่ปริปาก เธอริชานะยให้ฉินฟังหนึ่งถ้วย

"พ่อบอกเรื่องนี้กับฉินก่อนเสีย ฉินถึงรู้ว่าบ้านเราได้รับความกรุณาจากผู้หญิงคนนี้ ฉินเลยบอกว่าจะมาที่นี่สักรอบและช่วยคุกเข่าคำนับแทนปู่กับพ่อที่เดียว พ่อบอกว่าอย่าเลย ลูกหาภรรยาก่อนค่อยไปเถอะไปเป็นคู่ คิดถึงผู้หญิงผู้อยู่ใต้ดินคนนั้นบ้าง ลูกไปคนเดียวมันเรื่องอะไรกัน"

อันมันยิ้ม "เพราะจันเลยมาหาฉิน?" เธอคิดนิดหนึ่งก่อนเอ่ยเพิ่มอีกว่า "ที่จริงคนเราก็ประหลาด หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น เรื่องตั้งเจ็ดแปดสิบปี ห่างกันมาหลายรุ่น คงชี้เก็ยจไม่ยอมมาไปแล้ว แต่ก็มักมีบางคนเห็นเป็นเรื่องสำคัญ ทำตามคำมั่นสัญญาจากขุนเขาห่างไกล"

ฉินฟังเห็นด้วยกับคำพูดนี้อย่างยิ่ง "ถึงสองวันนี้ฉินจะตามหาสุสานพี่สาวยาทวดมาตลอด แต่บางครั้งตัวฉินเองก็ไม่แน่ใจ บางครั้ง

* ชามข้าวเหล็ก หมายถึงตำแหน่งการงานที่มั่นคง

** เพิน เป็นหน่วยเงินที่เล็กที่สุด เรียงลำดับจากหยวน เจียว และเพิน

ก็เบื่อหน่ายมาก เหมือนแต่หาเรื่องทรมานเปล่าๆ หาเจอจริงแล้วอย่างไร
ไม่ว่าจะคุกเข้าค้ำับหรือไม่ พระอาทิตย์ก็ยังส่องแสงอยู่ไม่ใช่หรือ"

ทั้งสองเจียบกันนานพักใหญ่ แล้วอันมันก็ถามเขา "ตี้มเหล่า้มัย
เดี่ยวฉันตี้มเหล่า้มิงเคอ* เป็นเพื่อน"

ฉินฟังคลี่ยม ขณะคิดจะพูดอะไรบางอย่าง นอกประตูก็มีเสียง
รถเบรกดั่งขึ้น

รถยนต์หลายคันล้วนเป็นแลนดโรเวอร์ ผู้ลงจากรถต่างเป็นชาย
สูงวัย คนที่เป็นผู้นำกลุ่มศิระชะล้านเลียนรูปร่างอ้วนท้วนสมบูรณ์ ทว่า
เสื้อผ้าซึ่งสวมใส่บนตัวนั้นดูดีไม่เลว ทุกชิ้นเป็นแบรนด์ระดับท็อป
คะเนด้วยสายตาที่หลากหลายมีนัยชวน หลายนคนนั้นคงมาจอดรถกินข้าว
เข้ามาก็แข่งกันพูดเสียงดังโหวกเหวก ทั้งยังทักทายพวกฉินฟังด้วยความ
ความดีใจอย่างคาดไม่ถึง "คนฮั่นสินะ มาเที่ยวหรือ เห็นรถพวกเธอเป็น
ป้ายทะเบียนจีนแผ่นดินใหญ่ พวกเรายังพูดอยู่เลยว่าต้องมีนักท่องเที่ยว
อยู่ที่นั่น"

หากเป็นคนจากชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงใต้โดยมากจะไม่
สนิทสนมเป็นมิตรแบบนี้ ทว่าที่นางเขียนชวฮั่นน้อย หากพบเจอบน
ถนนมากน้อยอย่างไรก็ต้องทักทายกันครู่หนึ่ง ฉินฟังกั้มตัวเล็กน้อย
ถือเป็นการทักทาย หัวหน้ากลุ่มคนนั้นเป็นกันเองมาก เมื่อเห็นว่า
ยังพอมีเวลาก่อนน้ำซามาเสิร์ฟก็เข้ามาคุยเล่นกับพวกเขาโดยไม่สนว่า
พวกฉินฟังจะเต็มใจหรือไม่

เขาแนะนำว่าตนเองแซ่หม่า ทำธุรกิจเครื่องเคลือบอยู่ที่นคร
เครื่องเคลือบ** ของมณฑลเจียงซี ขับรถมาเที่ยวกันเองกับเพื่อน ฉินฟัง

* เหล่า้มิงเคอ คือเหล่า้มิงหมักโดยข้าวสาลีที่ราบสูงทิเบต

** นครเครื่องเคลือบ หมายถึงเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น

ถามว่าเขาจะขึ้นเขาหรือไม่ ถ้าแกห่มาก็เบิกตากว้างตอบว่า "ปีนเขาอะไรล่ะ ไซ้ฉันได้แข่งกันพอดี!"

เสื้อผ้าที่เขาสวมเป็นชุด SV* ของแบรนด์ ARC'TERYX ซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นผู้นำของแบรนด์เสื้อผ้ากลางแจ้งโดยเฉพาะ แต่ตลอดทางยังนั่งหนาวสั่นในรถ ให้คนอื่นขับรถพา 'เที่ยว' ยังมาพูดติดตลกเกินจริง แต่เพราะไม่ใช่คนที่มาด้วยกัน ฉันฟังจึงไม่อยากพูดมากนัก แต่อีกฝ่ายกลับยิ่งพูดยิ่งมัน คุณจ้อออกทะเลไปเรื่อย เล่าถึงธุรกิจของตัวเอง บ่นว่าตลอดทางของกินไม่อร่อย ชมว่าฉันฟังกับอันมันหน้าตาดีเหมาะสมกัน ซ้ำยังถามอันมันอย่างเป็นห่วงเป็นใยว่า "น้องสาวสีหน้าไม่ดีเลย เมารถีเปล่า หรือป่วยเพราะว่าเกิดอาการแพ้ที่สูง?"

พวกฉันฟังอดทนจนกระทั่งน้ำซาโต๊ะเขามาเสิร์ฟ และคนที่มาด้วยกันร้องเรียกเขาไปกินข้าว แต่ถ้าแกห่ม่าผู้นี้ก็ยังคงพูดกับฉันฟังอย่างอาลัยอวรณ์ว่า "น้องชาย คีนนี่ไปคุยกันที่ที่พักของฉันเถอะ ฉันรู้สึกถูกชะตากับนาย ถึงเพิ่งพบก็รู้สึกเหมือนเป็นเพื่อนเก่า คุยได้ไม่จบไม่สิ้น ฉันพักอยู่ที่โรงแรมจินหม่าที่อยู่กลางเมือง ห้องหมายเลขหนึ่งแปดแปด นายต้องมานะ พวกเรามาคุยกัน"

ถ้าแกห่ม่าคนนี้ตลกมาก กระทั่งก่อนนอนตอนกลางคืนฉันฟังก็ยังขำไม่หยุด พูดกับอันมันว่าพิลึกจริง ตัวเขาพูดไม่ถึงสองประโยค แต่คนแซ่หม่ากลับบอกว่า 'เพิ่งพบก็รู้สึกเหมือนเป็นเพื่อนเก่า' ไปได้

อันมันฝันคลี่มด้วยสีหน้าอิดโรย ฉันฟังก้าวเข้ามาทอด จุ่มพิตลงบนขมับเธอแล้วเอ่ยว่า "ถ้าแกห่ม่าพูดถูกอยู่ประโยคหนึ่ง สีหน้าเธอไม่ดีเลย สองวันนี้เมารถเลยเหนื่อยเกินไปเธอ"

อันมันพยักหน้า แล้วก็ชี้ขอบตาตัวเอง "หลังเข้าทิเบตมาก็หลับ

* SV ย่อมาจาก Severe Use เป็นเสื้อผ้าที่ใช้ในสภาพอากาศเลวร้ายมากโดยเฉพาะ

ไม่ค่อยสนิท กลางคืนกินยานอนหลับได้มัย"

"เดิมทีเธอก็ร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง อย่ากินมากไป แค่มืดเดียวก็พอนะ"

อันมันพูดอย่างซุกซนว่า "ถ้าร่างกายแข็งแรงแล้วกินเยอะๆ ได้รีไรง ถ้าเป็นนายต้องกินก็เม็ดกัน"

ฉินฟังแสร้างทำเคร่งขรึม "จะลั้มผู้ชายแข็งแรงบึกบึนอย่างฉัน อย่างน้อยก็ต้องสอง...ไม่สิ สามเม็ดถึงจะรับประกันได้"

อันมันหัวเราะคิกคัก ดันออกจากอ้อมแขนฉินฟัง เดินไปด้านข้าง เปิดกระเป๋าเดินทางหยิบยา เธอเปิดฝาขวดยา เทออกมาก่อนหนึ่งเม็ด หนึ่งอยู่สองวินาทีก่อนเทออกมาอีกสองเม็ด

เธอกำยานอนหลับสามเม็ดไว้ในฝ่ามือ เหยื่อออกเป็นน้ำ หัวใจอันมันเต้นรัวเร็ว เธอหันกลับไปมองฉินฟัง เขากำลังเปิดโทรทัศน์และปรับเสียง ปรับไปปรับมาจู่ๆ ก็หัวเราะพรวด พูดว่า "หวังตัวคนนี่ ล้อเล่นเก่งไปแล้ว"

ดูเหมือนจะเป็นรายการ 'พ่อจ๋า เราจะไปไหนกัน' เมืองหิมะบนหน้าจอขาวโพลนจนตาพร่า หลายครอบครัวกำลังแย่งชิงห้องกัน ริมฝีปากอันมันแห้งผาก เธอเลียมันอย่างกระวนกระวายพลางว่า "ฉินฟัง ฉินรินน้ำมะนาวให้นายนะ"

'ฉินพักอยู่ที่โรงแรมจินหม่าที่อยู่กลางเมือง ห้องหมายเลขหนึ่งแปดแปด นายต้องมานะ พวกเรามาคุยกัน'

ประโยคนี้ไม่ได้พูดให้ฉินฟังฟัง

อันมันยืนอยู่ตรงประตูห้องหมายเลขหนึ่งแปดแปด ฝ่ามือมีเหงื่อ ผุดซึ่มไม่หยุด ตั้งแต่เด็กเธอมีนิสัยเสียอยู่อย่างหนึ่ง พอตื่นตื่นฝ่ามือ

ก็จะเห็ง้อออก คีนนี้ตั้งแต่ตอนเธอวางยาลงในแก้วของฉินฟิง เห็ง้อบนฝ่ามือก็ยังไม่หยุดไหล

ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจยื่นมือไปเคาะประตู ก่อนจะพบว่าประตูไม่ได้ปิดสนิท แค่มือลึกลับๆ ก็เปิดออก

เครื่องปรับอากาศเปิดไว้เต็มที่ อากาศอบอุ่นพัดเข้าใส่ใบหน้า แสงในห้องมีดีสลัวอย่างยิ่ง ห้องนั่งเล่นเปิดโทรทัศน์ทิ้งไว้ ฟังจากท่วงทำนองรีนเร็กก็ยังคงเป็นรายการ 'พ่อจ๋า เราจะไปไหนกัน' ซึ่งฉายซ้ำรอบดึก ถ้าแก่หมาที่พบเมื่อกลางวันสวมชุดคลุมอาบน้่านั่งอยู่บนโซฟา ขาท่อนล่างซึ่งมีขนอ่อนนุ่มยับยั้งสองข้างพาดอยู่บนโต๊ะน้ำชา หน้าโทรทัศน์ กำลังหัวเราะท้องคัดท้องแข็ง

"โอ๊ย ข้าจะตายแล้ว เจ้าพ่อเงาพวกนี้เนี่ย ทั้งลูกสาวไปแย่งห้องซะงั้น..."

อันมันเดินเข้าไปด้วยขาที่สั้นอยู่ตลอด เธอหยุดอยู่ข้างโซฟาและเอ่ยเรียก "พี่จ้าว"

แน่นอนว่าเขาไม่ได้แห่หมาและก็ได้ไม่ทำธุรกิจเครื่องเคลือบอย่างที่คุยฟุ้งอะไรนั่น ถ้อยคำเหล่านั้นล้วนเป็นคำพูดเรื่อยเปื่อยไว้พูดให้ฉินฟิงฟัง...อันที่จริงตัวเธอควรขอบคุณเขาหรือเปล่านะที่ไม่ได้เปิดโปงภูมิหลังเธอต่อหน้าฉินฟิง

จ้าวเจียงหลงถือโอกาสปิดโทรทัศน์ ความหนาวหริบบนโต๊ะน้ำชาเสียงจุดไฟแช็กฟังกบาดหูเป็นพิเศษในห้องซึ่งเงียบสงัดลงกะทันหันเมื่อเปลวไฟลุกฟุ้ง เขาก็เหลือบมองเธอข้ามเปลวไฟ

"อัน...เสี่ยว...ถึง เปลี่ยนชื่อแล้ว?"

อันมันไม่พูดอะไร จ้าวเจียงหลงหัวเราะฮึๆ แหงนหน้าพ่นควันมาทางเธอ หยิบโทรศัพท์มือถือมากดไม่กี่ครั้ง กระแอมให้คอโล่งอีก

สองทีก็เริ่มอ่านข้อความตอนหนึ่งด้วยน้ำเสียงประหลาด

"บนโลกใบนี้ย่อมมีใครสักคนเฝ้าคอยคุณอยู่ เมื่อถึงตอนนั้น
คุณก็จะเข้าใจว่าทำไมถึงไม่ลงเอยกับคนที่ไม่ใช่เหล่านั้น"

อันมันหน้าซื่อผิวดุเดือดทันใด

ก่อนหน้านี้เธอคิดมาตลอดว่าตัวเองโชคร้าย โลกกว้างใหญ่เพียงนี้
ถนนหนทางมากมายเพียงนั้น แต่กลับมาพบกับบนทางแคบ นี่ไม่ใช่
สวรรค์ตั้งใจให้เธอลำบากหรือ บัดนี้เธอถึงรู้ว่าไม่ได้มีการพบกัน
โดยบังเอิญมากขนาดนั้น

"อันเสียวงถึงเฮ้ยอันเสียวง สามปีที่เลี้ยงดูเธอ พี่จ้าวของเธอคนนี้
ไม่นับว่าซีเหี้ยว สูญเงินไปกับเธอไม่ใช่แค่ห้าหกแสน แต่เธอมัน
นั่งคนไม่ซื่อ ตอนนั้นตำรวจมาสอบสวนฉัน เธอคิดว่าฉันจะชวยแล้วเลย
หอบข้าวของหนีไปไม่แม่แต่จะล่าลา ใ้อโห...ตอนฉันกลับไปดู เธอ
หอบไปได้แบบหมดจด กระทั่งหม้อไหจานชามก็ไม่เหลือไว้เลยนะ
อันเสียวงถึง มันทำให้พี่จ้าวของเธอปวดใจมาก"

อันมันยืนตัวแข็งปล่อยให้เขาพูด หนึ่งสี่ระชานีบอยู่ตลอดเวลา
ชายแซ่จ้าวเป็นพยัคฆ์หน้ายิ้ม ยิ่งพูดจาสบายๆ ก็ยิ่งลงมือหนัก เรื่อง
ในวันนี้ไม่มีทางจบลงด้วยดี เธอต้องขอร้องเขา ต่อให้เขาจะอ่อนน้อมเป็น
เส้นหมึกก็ต้องพยายามอ่อนน้อมสุดชีวิต

"เธอนี้อยู่ไม่เป็นเลย ถ้าเป็นฉันคงเก็บตัวเงียบไปชั่วชีวิต เก็บตัว
เงียบนะเธอเข้าใจมั๊ย ที่เรียกกันว่าเป็นคนให้หัดม้วนหางนะ เธอรู้ไหม
ว่าฉันได้ข่าวเธอมาจากไหน มีคนแคบภาพส่งมาให้ฉันแถมยังปิดชื่อ
ตัวเอง เธอต้องลวงเกินคนไว้มากสินะ คนเขาถึงได้ลอบแทงเธอจาก
ด้านหลังแบบนี้"

ที่แท้ก็เพราะสร้างศัตรูไว้ อันมันรู้สึกสับสน ในสมองผุดรายชื่อ

ใน Moments ขึ้นมาทีละชื่อ ใครกันนะ คล้ายจะเป็นทุกคน แต่ก็คล้ายจะไม่ใช้ใครเลย

"โสภณีไว้รักนางจิวไว้คุณธรรม แต่เรื่องมันแล้วไปแล้ว พี่จ้าวของเธอใจกว้าง ไม่คิดถือสาหาความ แต่บังเอิญเธออยู่ใกล้มาก และนั่งผู้หญิงอย่างเธอทำคนเจ็บนัก แถมยังมีประโยคที่ว่า 'ไม่ลงเอยกับคนที่ไม่ใช่เหล่านั้น' อีก สิ่งที่ฉันจ่ายไปล้วนเป็นเงินทองของมีค่า เป็นเงินจากความเหนื่อยยาก ไม่ได้ตกลงมาจากฟ้า ตกน้ำยังมีเสียง ผาถนาคาร์ยังมีดอก แต่มาถึงเธอกลับกลายเป็น 'คนที่ไม่ใช่' ไหนเธอลงอธิบายมาสิ พี่จ้าวของเธอไม่ใช่ตรงไหน"

เขาพูดด้วยรอยยิ้มทว่าสีหน้าก็ค่อยๆ ดูร้ายขึ้น และมันชนิดยสาธิตซึ่งทางโรงแรมไว้ให้ลูกค้าอ่านฟรีตีศรีชะกับแก้มเธอครั้งแล้วครั้งเล่าราวกับจะระบายความโมโหในอดีตใส่เธอ เอ่ยทีละคำว่า "ไหนลองอธิบายดู อธิบายมาสิว่าไม่ใช่ตรงไหน"

ริมฝีปากอันมันส์ระริก เธอคุกเขาให้เขาดังตบ จ้าวเจียงหลงคาดไม่ถึงจึงถอยไปสองก้าวโดยไม่รู้ตัว

เพิ่งจะอ้าปาก น้ำตาอันมันก็ร่วงพรุ เธอโขกศรีชะให้จ้าวเจียงหลงพุดจากระท่อนกระแท่นมากมายหลายประโยค "พี่จ้าวปล่อยฉันไปเถอะแล้วฉันจะขอบคุณบุญคุณยิ่งใหญ่ของพี่ไปชั่วชีวิต ฉันรู้ว่าฉันใช้เงินพี่ แต่ฉันจะพยายามหามาใช้คืนพี่แน่นอน กว่าฉันจะเจอฉันฟังได้มันไม่ง่ายเลย กระทั่งรูปแต่งงานของฉันกับเขาก็ถ่ายเอาไว้แล้ว ขอแค่พี่จ้าวยกมือให้อภัย ฉันก็จะมีวันที่ไปชั่วชีวิต ขอรับรองอย่าพุดเรื่องนี้กับฉันฟังเลย..."

เธอรับรองให้ยงน่าเวทนายิ่ง จ้าวเจียงหลงดึงกระดาษทิชชูให้เธอเช็ดหน้าหลายแผ่น ทั้งยังเปลี่ยนมาพุดคุยกับเธอด้วยสีหน้าอ่อนโยน

อันมันนี่งั่งมองปากจ้าวเจียงหลงอ๋าๆ หุๆ เธอตะลึงจนฟังอะไรไม่เข้าหู ในสมองมีแต่เงินพั่ง

เงินพั่งหน้าตาหล่อเหลา มีความสามารถ บริษัทที่บริหารร่วมกับเพื่อนก็เจริญรุ่งเรือง สิ่งสำคัญกว่านั้นคือเขาเป็นคนรักเดี่ยวใจเดี่ยวอย่างแท้จริง หกปีหลังเงินห้วนแพนสาวผู้เป็นรักแรกจมน้ำตายด้วยอุบัติเหตุ ข้างกายเขาก็ไม่มีผู้หญิงคนอื่น ตอนเงินพั่งเป็นฝ่ายโทรศัพท์มาหาเธอ ความรู้สึกอันมันนี่ก็เหมือนมีเงินทองหล่นลงมาจากฟ้าตกใส่ศีรษะเธอพอดีบพอดี

นี่คือผู้ชายแสนดีที่สุดที่เธอจะได้พบในชีวิตนี้แล้ว อันมันนี่จึงอยากคว้าไว้เหลือเกิน เธอมุ่งมันตั้งใจขัดเกลาทักษะการแสดงทั้งกลางวันกลางคืนยิ่งกว่านักแสดงทุกคน ยัดอันเสี่ยวถึงผู้ไม่อาจสู้แสงตะวันใสไว้ก้นหีบ สร้างอันมันนี่ที่เงินพั่งชอบออกมา เหนื่อยนั้นเหนื่อยจริง แต่เธอก็ยินดีรับมันดูจนน้ำตาลหวาน...เหนื่อยนิดหน่อยจะเป็นอะไรไป สงครามแย่งชิงความรักของผู้หญิงในตำหนักในสมัยก่อนซับซ้อนกว่าเธอนัก ทว่าก็ยังแบ่งได้แค่เศษเสี้ยวของฮ่องเต้ แต่ที่เธอได้คือเงินพั่งที่สมบูรณ์ทั้งตัว

แน่นอนว่ามีคนริษยาเธอ ผู้หญิงไม่น้อยเฝ้าคิดถึงเงินพั่ง เขาเองก็รอดูว่าเธอจะรับมืออย่างไร เธอจึงคลี่ยิ้มหวานตอบหนึ่งประโยค 'ฉันตั้งใจ พวกทุเรศที่มองไม่เห็นข้อดีของฉันจะได้รู้สึกเสียน'

เงินพั่งชอบนิสัยนี้ เขาไม่ชอบผู้หญิงอ่อนแอและยอมรับชะตากรรมเกินไป หากมีคนตบหน้าคุณ จงตบกลับไปเป็นเท่าตัว

เธอสร้างเขื่อนพันลี้* ขึ้นมาที่ละเล็กทีละน้อย อีกแค่นิดเดียวก่อนถึงความภาคภูมิใจสุดท้าย สวรรค์ก็ส่งคนแซ่จ้าวมาทำให้เขื่อนของเธอ

* ลี้ (หลี่) หมายถึงหน่วยมาตราวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อัน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

พังทลาย ไม่ยุติธรรมเกินไปแล้ว จะให้ยินยอมได้อย่างไร ถึงตาย ก็ตายตาไม่หลับ

จ้าวเจียงหลงมองอันมันด้วยสีหน้าไร้ยางอาย ความคิดชั่วช้า ในสมองราวกับเปลวไฟที่ลุกโชน อันเสี่ยวถึงคนนี่ตอนแรกก็เป็นแค่หนึ่งในผู้รักหลายคนที่เขาเลี้ยงไว้ นอกจากอายุน้อยและหน้าตาสะสวย แล้วก็ไม่ได้รู้สึกว่ามีพิษอันใด ทว่าวันนั้นต่างออกไป ไม่รู้ว่าสามปีนี่ เธอกินอะไรมา อุบัติสยที่เปลี่ยนไปช่างเหมือนความแตกต่างระหว่างชื่ออันมันกับอันเสี่ยวถึง อีกอย่างตอนนี้เธอก็เป็นผู้หญิงของจินฟัง ความสุขของการแย่งอาหารจากปากคนอื่นเข้ายวนจนหัวใจคันยับ

เขาเอื้อมมือไปประคองอันมัน มืออีกข้างลูบไปบนเอวเธอตามอำเภอใจ "เธอคิดไปถึงไหนแล้ว เป็นสามีภรรยากันวันเดียวยังรักใคร่กันไปร้อยวัน เห็นพี่จ้าวของเธอเป็นคนที่บีบคั้นให้คนอื่นจนหนทางเธอ"

อันมันตัวแข็งทื่อ ในสมองขาวโพลน

ความจริงเธอเตรียมใจไว้แต่แรกแล้ว ระหว่างจ้าวเจียงหลงกับเธอยังจะมีอะไรให้ 'คุยเล่น' กันอีก ตั้งแต่ก่อนจะเคาะประตู ตั้งแต่ที่เขาคลี่ยิ้มพูดว่า 'นายต้องมานะ' เมื่อกลางวัน เธอก็รู้แล้วว่า จะเกิดอะไรขึ้น เธอเชื่อมั่นสุดใจว่าตนเองรับมือได้ ไซ้จะไม่เคยทำกับเขาเสียเมื่อไหร่ ถึงจะว่าถูกตีอำหนึ่งครั้งแล้วกัน จากนั้นจะได้จบๆ ไป

ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าแล้วถึงรู้ว่าไม่ได้ เธอทรมานท้อแท้แรงมากมาย ยกเครื่องเปลี่ยนตัวเองเป็นอันมันจนปรนนิบัติคนอย่างจ้าวเจียงหลงเหมือนเมื่อก่อนไม่ได้จริงๆ...อันมันยึดมือจ้าวเจียงหลงไว้แน่น ปากพูดอีกอีกว่า "พี่จ้าว นอกจากเรื่องนี้...นอกจากเรื่องนี้พวกเราว่ากันได้ทุกเรื่อง จริงๆ นะ คุยกันได้หมด..."

จ้าวเจียงหลงโมโหแล้ว เขาตบอันมันหนึ่งขาดจนเบื้องหน้ามีดดับ

ไปดูบหนึ่ง

"แม่เอ๊ย! อันเสียวถึง ตัวเธอเป็นของเล่นแบบไหนเธอไม่รู้สิ ไว้หน้าให้
ทำไมยังไม่รับอีก!"

เขาตำทอทุบตี ตบดั่งเพียะๆ อีกหลายครั้ง จ้าวเจียงหลงเป็นคน
คนมือหนัก ช้ำยังฟาดลงตรงศีรษะและใบหน้าซึ่งเป็นส่วนเปราะบาง
เลือดอันมันจึงอาบเต็มศีรษะ แต่เธอก็อารมณ์ร้ายอยู่ข้างเช่นกัน
ระหว่างปล่อยให้จ้าวเจียงหลงตบตีอยู่อย่างนี้ จากที่ยังลังเลเธอ
ก็เปลี่ยนเป็นถึงตายก็ไม่ยอมจำนน ดิ้นรนตะตอยทั้งกัด สู้ขาดใจ
ไม่ให้เขาทำตามอำเภอใจ

ระหว่างที่ย่อยุด ทันใดนั้นจ้าวเจียงหลงก็ร้องด้วยความเจ็บปวด
กุมท้องถอยหลังไปหลายก้าว

ได้จุมกอันมันเต็มไปด้วยเลือด ยามหายใจจึงคลั่งไปด้วยกลิ่นคาว
เธอตัวสั่นเต็มเหงายหน้าขึ้น และก็สบเข้ากับสายตาไม่อยากจะเชื่อของ
จ้าวเจียงหลงเข้าพอดี

ท้องน้อยเขามีมีดปักอยู่หนึ่งเล่ม โลหิตสีแดงฉานกำลังไหลอาบ
ชุดคลุมอาบน้ำสีขาวอย่างรวดเร็ว

อันมันอึ้งงันไป เธอแทงจันเธอ เธอมาจากไหน ช่วงเวลา
ไม่กี่นาทีก่อนประหนึ่งก่อกำขึ้นจากความว่างเปล่าผืนใหญ่ เธอจำไม่ได้
เลยแม้แต่บ่อย

อันมันตัวสั่นก้มหน้ามองมือตนเอง นิ้วทั้งสิบขาวผ่องเรียวยาว
นิ้วมือข้างซ้ายสวมแหวนหมั้น แหวนวงนี้ซื้อมาจากร้าน แต่กลับ
พอดีบพอดีราวกับสั่งทำมาเพื่อเธอโดยเฉพาะ

เสียงที่บดบังขึ้น จ้าวเจียงหลงล้มฟาดลงบนพื้นโดยแรง

